

TEKEN VAN DRIE
EN DE VLOEK VAN DE VUURDRAAK

Eerste druk 2005 (Bron van Drie)
Tweede druk 2013
Derde druk 2014
Vierde druk 2015
Vijfde herziene uitgave 2019
© 2019 L.A. Dawn
© 2019 Kabook Uitgevers
Omslagontwerp Albadoro Publishing
Omslagbeeld iStockphoto

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

L.A. DAWN

III

TEKEN VAN DRIE
EN DE VLOEK VAN DE VUURDRAAK

FANTASY ^ K A B O O K

Ook verschenen
in de Young Adult Fantasy-reeks Teken van Drie:

Teken van Drie en de Codex Vetus

Teken van Drie en de Codex Beschermers

Teken van Drie en de Stella Maris

Teken van Drie en de Vloek van de Vuurdraak

Proloog

De tweeling Elena en Charlotte Meertens wonen in een rustige buurt. Als ze tijdens de herfstvakantie op bezoek zijn bij hun nieuwe buurjongen William van Velsen, gebruikt Elena voor de grap een spreuk die ze even daarvoor heeft gevonden in een boek dat in het huis verstopt lag. Het lijkt alsof er niets gebeurt totdat ze besluiten samen een tijdje onder te duiken, om zo meer aandacht van hun ouders te krijgen. Ze dalen af in de kruipruimte van het huis en vinden daar een doorgang. Vanaf dat moment gebeuren er bijzondere dingen. De tijd loopt niet meer gelijk en als ze weer uit de tunnel komen staan ze midden in een onbekend bos. Uiteindelijk komen ze terecht bij een vreemd volk in het dorp Greysdale en beseffen ze dat ze in het verleden zijn beland. De tovenares Theresa McFindley vertelt hen over de bijzondere geboortetekens die ze in hun nek hebben en over een boek met spreuken die alles geschapen hebben. Dit boek is verdeeld in drie delen, omdat voorspeld was dat deze door 'De Drie' beschermd zouden worden. De tovenares neemt de drie tieners onder haar hoede en leidt hen op tot beschermers van de drie Codexen. De Orde van de Codexbeschermers is geboren.

Als beide zusters vallen voor Theresa's zoon Ro ontstaat er een strijd tussen de twee. Ro blijkt de zoon te zijn van hun aartsvijand, de listige Zafor met zijn hypnotiserende stem, die alles in het werk stelt om in het bezit te komen van de magische boeken. Dan raakt Theresa bezeten door een kwade macht. Ze wil de boeken voor zichzelf, om zo

onoverwinnelijk te worden. De drie boekbeschermers besluiten samen met Ro hulp te zoeken bij Doc, de wereldvreemde professor die een bijzondere spiegel bezit. De spiegel is een poort waarmee ze naar alle parallelle werelden en naar de toekomst en het verleden kunnen reizen. Maar dat is niet zonder gevaar. Als ze besluiten door de spiegel te gaan, belanden ze op het Caribische eiland Istretria, waar veel bijzondere creaturen wonen, zoals de katachtige Istrers en de eigenaardige Roekoes die de heilige grotten en al de geheimen die daar zijn opgetekend bewaken. De Roekoes herkennen de nieuwelingen van hun grottekeningen; hun komst werd voorspeld. De Istrers bieden hun hulp aan en samen met hun nieuwe vrienden komen ze bij de drukke handelsroute Port of Passel aan. Ze maken kennis met Frederick Harolds, een drankexporteur en Martin Wheeler, de chagrijnige eigenaar van een transportbedrijf. Het lukt om transport te regelen naar Greysdale, waar ze uiteindelijk in een zwaar gevecht winnen van Theresa. De bevolking van Greysdale is zo blij dat ze de beschermers benoemen tot koningen en koninginnen van hun land. Elena bedankt voor deze eer, want ze wil haar vrijheid niet kwijt, maar Charlotte en Ro nemen de verantwoordelijkheid. Ze trouwen en dan ziet Elena eindelijk kans om weer eens iets voor zichzelf te doen. Ze plant een vakantie samen met haar vriend William.

HOOFDSTUK I

TERUGKEER NAAR ISTRER

H

et uitzicht was adembenemend. De enorme groenblauwe zee werd hier en daar afgewisseld met eilandjes vol witte stranden. Van boven was alles goed te zien: de toppen van de palmbomen, de inhammen waar de zee de kust leek te omarmen, de riffen en de vogels die al zwevend af en aan in de zee doken. De warme zon brandde op Elena's huid, maar het gaf niet. Een enorme euforie en een gevoel van vrijheid overspoelden haar. Al die tijd had ze zich goed vastgehouden aan William. Ze zaten al uren op de rug van Bunjo, die zonder klagen zijn vleugels op en neer sloeg en af en toe in een zweefstand bleef hangen in de lucht. Elena dacht terug aan de afgelopen vierentwintig uur. Aan de hectiek van de bruiloft van haar tweelingzuster Charlotte. De voorbereidingen hadden hun tol geëist. Daarom hunkerde ze zo naar deze vakantie met haar vriend. Eindelijk eens wat rust, zonder de bijkomende verplichtingen die ze tegenwoordig had. Ze zuchtte, sloot haar ogen en ademde de ziltige lucht diep in. Deze vrijheid had ze verdiend.

Ook al was er een knagend gevoel, omdat ze haar zus eigenlijk had moeten vertellen dat ze een paar weken vakantie nam. Aan de andere kant had Charlotte vast geen tijd voor haar nu ze met Ro getrouwd was. Het zat Elena

niet lekker dat ze Charlotte zonder blikken of blozen alleen had achtergelaten om de magische boeken te beschermen. Zeker niet met Zafor, de vader van Ro, die vanaf het begin op de boeken had zitten azen. Een paar maanden geleden had dit onmogelijk geleken.

En dan waren er nog haar nieuwe vrienden die ze achter had gelaten. Alles om even alleen te kunnen zijn met William. Maar hoe dicht ze ook tegen hem aanzat, hij leek verder weg dan ooit. Het leek alsof William zijn interesse had verloren, maar misschien was dat haar verbeelding? Vooral daarom was Elena op het idee van deze vakantie gekomen. Er even samen tussenuit gaan, op adem komen en even alles vergeten, zoals de dood van hun lerares, Theresa.

De kolossale gevleugelde dinosauriër daalde langzaam. Hij zakte steeds verder naar beneden, tot hij met zijn poten de zee kon raken. Elena opende haar ogen en glimlachte bij het zien van de door de zon reflecterende zee. Ze voelde ineens een bijna onbedwingbare drang om van Bunjo's rug te springen, het verkoelende water in. Maar ze deed het niet. Elena wist waar Bunjo naartoe vloog, het was niet ver meer. Nog heel even en ze zou zo het water in kunnen lopen en een duik kunnen nemen. Nog even!

Elena had de gevleugelde dinosaurus zelf uitgelegd hoe en vooral waarheen hij moest vliegen. Aan de stand van de zon te zien waren ze er. Elena's hart maakte een sprongetje. Daar was het al! De vleugelslagen werden minder krachtig en Bunjo zweefde recht op een breed strand af, met een enorm groen woud erachter. Elena had nog net vanuit de lucht kunnen zien hoe uitgestrekt de groene strook was. Ze waren er, eindelijk! Terug in Isterria, een Caribisch paradijs. Bunjo strekte zijn poten uit en streek geruisloos neer op het parelwitte zand. Toen hij stilstond zakte het dier naar beneden, zodat

William en Elena makkelijk van zijn rug konden stap-
pen.

‘Mijn kont doet zeer van het zitten,’ kreunde Elena ter-
wijl ze zich uitrekte. William schoof zijn armen over el-
kaar, draaide in de rondte en glimlachte.

‘Dit is het, Ellie. Je plan was fantastisch! Dit is het hele-
maal! Beetje zonnen, zwemmen en feestvieren bij de
Istrers. Wat zullen ze opkijken als ze ons zien.’

‘Oh, zo warm...’ verzuchte Bunjo, terwijl hij zijn kop
liet hangen. ‘Bunjo zo dorstig zijn, eerst water zoeken.
Dan terug naar huis gaan. Dan ikke terugkomen over
vier weken. Elle niet druk maken, Bunjo onthouden!’

Elena omarmde het grote dier en klopte hem op zijn
nek. Ze draaide zich om en wees naar het oerwoud.

‘Zie je die bergen verderop, Bunjo? Daar in de buurt is
een waterval en een poel. Daar kan je drinken. En als je
teruggaat, wil je dan tegen Charlotte zeggen dat William
en ik even vakantie houden en dat we goed aangekomen
zijn?’

Bunjo hief zijn kop. ‘Natuurlijk, ikke doen alles voor
Elle.’ Hij spreidde zijn vleugels en maakte aanstalten om
weg te vliegen. Voordat hij opsteeg schreeuwde Elena
hem nog iets na: ‘Maak je niet druk als je daar vreemd
uitziende wezens ziet, Bunjo! Je kunt ze vertrouwen.’

Met een paar slagen van zijn vleugels verdween het dier
uit het zicht. Elena keek hem na toen hij richting het
woud vloog en even later afdaalde en in de groene bla-
dermassa verdween.

‘Nou, die heeft ook veel haast,’ zei ze.

William trok haar naar zich toe en kuste haar in haar nek.

‘Dat geeft toch niets?’ fluisterde hij in haar oor. ‘Jij en ik,
op een verlaten strand. Hmm, wat vervelend toch...’

Elena giechelde. ‘Ik geef toe, het heeft wel iets.’

William keek haar diep in de ogen, streelde met zijn vrije hand haar gezicht en haalde een lok voor haar ogen vandaan.

‘Vreemd. Je hebt een grijze pluk in je haar,’ merkte hij op.

‘Wat?’ Meteen schoot Elena naar achteren, terwijl ze druk met haar handen door haar haren ploos, lok voor lok, om de grijze haren bij elkaar te krijgen.

‘Shit! Ik ben grijs!’

‘Het staat je goed, Ellie,’ zei William, terwijl hij haar amuseerd aankeek. ‘Niks mis mee. Overigens is het maar een dunne lok.’

Elena had hem ondertussen te pakken en keek bijna scheel naar de naar voren gehaalde haren.

‘Wat verschrikkelijk!’ riep ze uit.

William liet zich achterover vallen. Met zijn handen pakte hij een hoopje zand en liet het tussen zijn vingers naar beneden glijden, als door een trechter.

‘We zijn al zo lang weg dat we niet eens doorhebben hoe de tijd door onze vingers glipt,’ zei hij. ‘Het lijkt alweer een eeuwigheid geleden dat wij vertrokken. Weet je nog? Door de kruipruimte in jullie huis in de Ameliestraat. Al die avonturen die we daarna beleefd hebben. Het was voorbestemd. Wij zijn de magische boekbeschermers. Wie had dat ooit gedacht?’

‘Mijn haar! Het is gewoon wit!’ gilte Elena panisch.

‘Ik heb eens nagedacht, Ellie,’ zei William. Hij ondersteunde zijn hoofd met zijn handen en staaarde naar de strakblauwe lucht. ‘Het lijkt wel alsof wij op sommige plaatsen sneller verouderen dan op andere. Alsof de tijd stilstaat zodra wij in het boswachtershuis zijn, bij Doc, maar dan...’ Hij viel even stil, alsof hij zocht naar woorden, ‘...dan - zodra we door zijn magische spiegel reizen - komen we er anders uit. Is je nooit opgevallen dat je haar af en toe langer is en dan weer korter? Of zelfs grijs,

zoals nu. Dat ik, als ik door de spiegel stap, vaak last heb van extreme baardgroei? En dat ik me de ene keer fitter voel dan de andere keer? En soms... soms zie ik duidelijk dat ik een andere leeftijd heb.'

Hij draaide zijn hoofd naar Elena, maar die was nog altijd druk in de weer met haar haren. 'Het viel me al langer op,' zei hij. 'En ik dacht dat je daar ook last van zou hebben. Maar ja, jullie zijn vrouwen hè, dus begin ik daar niet zomaar over.'

'Huh? Wat?'

'Ik zie dat leeftijd gevoelig ligt. Ik bedoel, je uiterlijk. Je wordt al hysterisch van drie witte haren.'

'Drie? Drie witte haren?' Elena werd rood. 'Zie je dit? Het zijn niet drie haren, het is mijn halve kop.'

'Stel je niet aan. Het valt best mee.'

Elena kwam naast hem zitten. Nog altijd hield ze de pluk voor zich uit en keek er ongelovig naar. 'Misschien komt het inderdaad door al die tijds- spreuken en verschuivingen die we steeds doormaken.'

'Maak je toch niet druk daarover. Jij bent tenminste onsterfelijk. Dus wat maken die paar haren uit?'

'Het ziet er niet uit! Waarom heeft Charlotte daar geen last van? Als tweelingzus zou ze precies hetzelfde moeten hebben.'

'Nou lekkere zuster ben je. Je wenst Charlotte grijze haren toe?'

'Het was volgens jou toch niet erg? Waarom heeft zij er geen last van?'

Hij staarde naar Elena en schudde zijn hoofd.

'Je hebt ze net. Voordat we hier kwamen waren je haren gewoon bruin. Ik weet het zeker.'

'Ik snap het niet... ' Elena bekeek William onderzoekend en wees toen.

‘Jij hebt het ook, daar!’ Ze wees naar een grijze haarstrook achter in zijn nek. ‘En je huid... het ziet er... kleurloos uit.’

William bekeek zijn arm en zuchtte: ‘Ik zie niets. Wat bedoel je met kleurloos?’

‘Het is een teken, William,’ zei Elena. ‘Er is iets aan de hand waardoor we ineens veranderen van uiterlijk. Iets wat te maken heeft met deze plaats, je zei het zelf al.’

William haalde zijn schouders op. ‘Je overdrijft.’

Elena draaide de witte pluk naar achteren en staarde dromerig over de zee. Even leek het alsof ze alleen op de wereld was, zo met het geruststellende geluid van het zeewater dat de branding raakte en het geschreeuw van de zeemeewen op de achtergrond. Met de zwoele wind die af en toe opstak en de zon die op haar huid brandde. Toch kon de wind niet voorkomen dat ze het erg benauwd kreeg. Ze droeg nog altijd het zachtroze kledingstuk dat kleermaker Fred O’ Donnelly speciaal voor haar zusters huwelijk had gemaakt. De jurk zat vol ruches, glittersteentjes en de nodige tule om de rok onderaan wijduit te laten lopen. Perfect voor een koele rit op Bunjo’s rug, maar in dit tropische klimaat snikheet en behoorlijk oncomfortabel. William was gehuld in een driedelig pak, dat hem aanzienlijk ouder deed lijken. Elena zag hoe hij zijn overhemd losknoopte zodat zijn borstkas helemaal zichtbaar werd. Ze wierp een snelle blik op de grijze gloed die eroverheen hing maar besloot er niets over te zeggen. Zijn voorhoofd was bedekt met zweetdruppels en zijn wangen waren lichtrood gekleurd. Elena merkte nu duidelijk dat ook haar lichaam zich verzette tegen de hitte. Haar hoofd gloeide, ze ademde zwaar en voelde zich beroerd.

‘Dit is niet uit te houden! We moeten naar Eldoor en vragen of ze andere kleding voor ons hebben.’

‘Hoe kom je er zo op? Wat een licht ben je toch,’ zei William. ‘Heb je nog meer van die briljante ideeën? Want hé, als dat zo is dan laat ik het nieuws uitrukken.’

Elena staarde hem een seconde verbijsterd aan.

‘Gaat het wel goed met je?’

‘Nou en of, het kan niet beter.’

Elena wist niet of het de warmte was, waardoor zijn opmerking haar irriteerde. Misschien was het de toon waarop William hem uitsprak. Had ze geen moeite gedaan om deze vakantie te plannen? Ze kreeg niet de indruk dat William haar gebaar waardeerde. Voor het eerst voelde ze woede opkomen tegen hem. Een antipathie die ze niet onder controle leek te hebben. Er galmde een waarschuwend stem door haar hoofd: hier klopt iets niet.

‘Waarom ging je eigenlijk mee?’ vroeg ze bits.

William keek haar onderzoekend aan en haalde zijn schouders op.

‘Je doet zo anders...’ Elena droomde even weg. In haar herinnering kuste ze Ro. Het was een herinnering die ze de laatste tijd steeds vaker af liet spelen in haar hoofd. Ze dacht eraan terug met vlinders in haar buik, ook al was dat fout. Sinds die kus was alles met William anders geworden, ook al wist hij van niets. De verliefdheid tussen hen was vervaagd.

William stond op en liep richting het oerwoud. ‘Ik ga naar het dorp. Hier heb ik even geen zin in.’

Mopperend volgde Elena zijn voorbeeld. Ze trok haar lange jurk omhoog en liep zo goed en kwaad als het kon achter William aan.

Vanaf het eerste moment dat ze het woud instapte was daar die heerlijke verkoeling van de schaduw. Ze namen grote stappen en het geluid van de zee klonk steeds verder weg. Elena herkende de plek waar ze voorbij liepen.

Het was precies deze plek waar ze eerder door de panterachtige Inka was overvallen. Deze keer was er niemand te zien, zelfs geen jagende Istrer. Alleen wat schreeuwende apen en tsjilpende vogels hielden hen gezelschap op de tocht door het woud. Ze baanden zich een weg door de dichtbegroeide struiken en varens. Af en toe sprong Elena opzij, geschrokken van slangen of vogelspinnen. Ze voelde zich bekeken door nieuwsgierige apen die het gezelschap vanaf de toppen volgden.

Op een gegeven moment werd de begroeiing minder en stonden de bomen steeds verder uit elkaar. Ze kwamen uit bij een grote vlakte. Het was grasland, volgebouwd met eenvoudige ronde huisjes. Op het plein in het midden was het een drukte van belang, met allerlei kraampjes en vuren met ketels erboven. Grote walmen rook stegen op. Zelfs aan de rand van het woud waren de kruidige geuren goed te ruiken. Elena stak haar neus in de lucht en sloot haar ogen. Ze ademde diep in.

‘Mmmm, ik ruik soep en gegrilde kip. Heerlijk.’

‘Heerlijk?’ mopperde William die steeds bleker zag.

Zijn ogen waren dof en zijn stem klonk bijna monotoon. ‘Je vergeet het primitieve onderdak en de slechte matrassen. En laten we vooral de ongemakkelijke kleding niet vergeten... en oh, wacht: geen warm water, dus geen bad of douche.’

Nog voordat Elena kon reageren op zijn ondankbare toon, stapte William al zwaaiend op de massa mensen af. De Istrers keerden zich nu allemaal naar de twee om en gebaarden druk naar elkaar. Elena hoorde ze enthousiast roepen en schreeuwen en vanuit de hutjes kwamen nu ook mensen aangerend. Met hun atletisch gespierde en behaarde lichamen renden de Istrers op William af die zich meteen omdraaide en naar Elena wees. Een paar van de Istrers kwam nu op haar af en sommige omhels-

den haar. Het was een vreemd schouwspel omdat de katachtige creaturen zich al springend, maar toch soepel voortbewogen, met de behendigheid van een kat die zijn prooi bespringt. Het viel Elena op dat ze allemaal een grijze gloed over hun vacht hadden. Alsof de beharing bedekt was met een laagje stof. Maar voordat ze er iets van kon zeggen stond er ineens een grote groep om haar heen te draaien. Een mannelijke figuur, bedekt met luipaardvlekken, keek Elena doordringend aan met zijn katachtige pupillen. Hij pakte haar hand vast.

‘Je herkent me niet?’ vroeg hij.

‘Eh...’

‘Inka! Ik ben haar broer, Dex.’

‘Ah, natuurlijk.’ Elena trok snel haar hand terug en wees naar William die verderop druk in gesprek was met een ander groepje Istrers.

‘Zie je hem? Die daar? Ik ben met hem. Samen, snap je?’ Ze keek hem indringend aan. ‘Nog steeds...’ voegde ze eraan toe.

Dex knikte. ‘Nog steeds...’ herhaalde hij met een klank van spijt in zijn stem. ‘Maar mocht Elle zich ooit bedenken: ik ben de volgende!’

Elena verslikte zich bijna maar deed een verwoede poging dit te verbergen door een schaaachtige glimlach op haar gezicht te toveren. De andere Istrers om hen heen fluisterden iets tegen elkaar. Elena ving iets op over schande en ook iets over eigendom.

Toch leek het haar het beste te doen alsof ze het niet hoorde. Waarschijnlijk ging het over dat cultuurding van de Istrers. Dat gevangenen eeuwig slaven bleven van hun eigenaar. Omdat Elena door Inka gevangen was genomen en zij hem als cadeau aan haar broer had gegeven, was ze volgens de Iسترse wetten Dex’ eigendom geworden. Gelukkig deed hij er niet echt moeilijk over. Het was alleen een vreemde situatie, iets onaangenaams

dat ze maar moeilijk kon begrijpen. Elena probeerde het gênante gesprek te beëindigen door op een heel ander onderwerp over te stappen.

‘Het gaat goed met Inka. Ze is erg gelukkig bij ons. Wist je dat wij haar tot ridder hebben geslagen?’

‘Geslagen?’ Dex sperde zijn ogen wijd open.

Elena haalde haar schouders op. ‘We hebben haar natuurlijk niet echt geslagen. Het is een uitdrukking, eigenlijk is het juist goed!’

‘Vreemd,’ mompelde Dex.

‘Hoe is het met Wicks?’ riep een andere Istrer, die als enige lichtblauwe ogen had. Ondanks de lichte kleur bemerkte Elena een doffe waas eroverheen. ‘Is alles goed met hem?’

Elena knikte. ‘Prima! Hij is een geweldige vent. Hij werkt ook voor ons koninkrijk in Greysdale.’

‘Oh. We dachten dat ze allemaal mee terug kwamen,’ zei de vrouw enigszins teleurgesteld.

‘Sorry,’ zei Elena verlegen. ‘Iedereen is vrij om terug te komen. Maar om heel eerlijk te zijn... ik geloof dat ze het erg naar hun zin hebben. Louilla vertelde dat ze nooit meer weg wilde. Ze is eindelijk gelukkig. Ze durft eindelijk samen te zijn met Inka. Iets wat jullie niet konden respecteren. Nu wil ik me daar niet mee bemoeien, maar...’

Ineens pakte Dex haar hardhandig vast. Hij trok haar uit het groepje weg. Het gebeurde zo abrupt dat Elena alleen maar een kleine gil gaf.

Dex trok haar hardhandig mee het woud in. Hij keek woedend en Elena slikte. Zijn katachtige ogen leken nu nog smaller.

‘Luister Elena. Ik ben de troonopvolger van Istreria, nu Inka weg is. Als Eldoor - mijn vader - zijn ogen sluit, ben ik verantwoordelijk voor het land. Ik respecteer dat jullie andere meningen hebben. Ik respecteer ook dat je

geen respect hebt voor onze wetten, want feitelijk ben je mijn eigendom. Daar kan ik mee leven. Maar begin niet over de relatie van mijn zuster. Iedereen weet het, er werd over geroddeld. Het is maar goed dat ze vertrokken zijn. Beter voor iedereen, voor de rust, snap je?’ Elena was onthutst. ‘Ik wist niet dat het zo gevoelig lag. Echt, ik had geen idee, Dex. Misschien dat Inka en Louilla daarom nooit meer terug willen komen. Bij ons is hun relatie namelijk geen punt.’

Dex liet haar los en staaarde naar de grond. ‘Nooit meer? Zei ze dat echt?’

‘Ja,’ fluisterde Elena. ‘Het spijt me.’

‘Luister, Elle. Volgens Iسترse wetten ben je mijn eerste vrouw.’

‘Zo. De eerste nog wel?’ grapte Elena.

‘Ook al wil je dat niet weten. Ik kan de wetten niet zomaar aanpassen. Zou je me daarom het plezier willen doen om de schijn op te houden? Voor zolang jullie onze gasten zijn? Alleen voor de andere Iسترers, zodat mijn reputatie geen schade lijdt. Als ik met jullie mee zou gaan zou ik me ook aanpassen.’

Elena knikte. Ze legde haar arm op zijn gespierde rug. ‘Je hebt gelijk, Dex. Het spijt me. Natuurlijk zou ik jouw reputatie niet willen schaden.’

Dex gezicht klaarde op. ‘Fijn!’

‘Ik wist niet dat je de troonopvolger was. Dat realiseerde ik me gewoon niet.’

‘Dat geeft niet. Jullie zijn altijd welkom en ik zou het waarderen als je me zou willen helpen. Dat je doet alsof. Zou je dat voor me willen doen?’

Elena giechelde, het klonk ergens spannend. ‘Oké, ik help je graag.’

‘Dank je. Nu de anderen er zijn, moeten we in ieder geval geen onderlinge spanning creëren.’

‘De anderen?’

‘De handelaren, die hier kwamen met hun schepen. Ze zeggen dat jullie ze hebben gestuurd? Schijnbaar kenden jullie ze, want ze kwamen en begonnen meteen over het wisselen van grondstoffen.’

Elena keek Dex met grote ogen aan.

‘Ze hebben drank, chocolade, stof, vee en andere dingen die wij nooit eerder hebben gezien. In ruil geven de Roekoese stenen uit de grotten.’

Elena herinnerde zich de Roekoese en hun bijzondere uitstraling goed. Het waren de bewoners van de grotten, het enige andere volk dat ook op dit eiland leefde. Toch leken de twee stammen helemaal niet op elkaar. Zo elegant en sierlijk als de Istrers waren, zo eng waren de Roekoese met hun bijna spookachtige verschijning.

‘Stenen uit de grotten?’ herhaalde Elena verbaasd.

‘Ja, ze waren erg geïnteresseerd in de grotten. Ze zijn daar nu flink aan het hakken. De arme Roekoese klagen. Gelukkig laten ze ons met rust. Ze komen alleen af en toe mee-eten. Weet je? Sommigen zijn echt slecht gemanierd. Ze hebben weinig respect. Daarom is het zo belangrijk dat jullie juist wel laten zien hoe het moet.’

‘Shit!’ zei Elena. Ineens herinnerde ze zich weer het gesprek met Frederick Harolds. Fred, de whisky exporteur uit Port of Passel. William had het met hem gehad over Istrer en hem de coördinaten gegeven in ruil voor de whisky die ze vervolgens weer hadden geruild voor de rit naar Greysdale.

‘Het is onze schuld,’ zei Elena. ‘William dacht jullie er een plezier mee te doen.’

Dex streek Elena over haar wang. Zijn zachte, harige vacht zorgde voor een rare, maar aangename sensatie.

‘Geeft niet. Ze zijn er nu eenmaal. Sommige Istrers zijn blij. Ze zien al die nieuwe dingen als een verrijking van hun leven.’

‘Maar jij niet, toch?’

Dex schudde zijn hoofd. 'Ik weet het niet. Ik weet alleen dat er veel veranderd is en dat ik het graag zou houden zoals het was. We hadden het goed.'

'Misschien kan ik je helpen,' zei Elena. 'Als het goed is ken ik één van die mensen. Ik ga wel met hem praten. Maar eerst moet ik William op de hoogte brengen.'

'Dat zal niet nodig zijn, hij weet het al,' zei een stem achter hen. Het was Eldoor. Hij kwam op Elena af en stak zijn armen uitnodigend uit. 'Welkom terug!'

Ze zaten met z'n allen rond de houten tafel, aan de rand van Dex' huis. Voor Elena's neus stond een kokosnoot. Ze herkende de manier van presenteren van haar vorige bezoek aan de Istrers. Het ding was niet gevuld met kokoswater maar met alcohol. Deze keer negeerde ze het sterke alcoholische spul. De stekende pijn die het ooit bij haar had veroorzaakt, stond nog altijd in haar geheugen gegrift.

Opnieuw trok ze een stuk kippenvlees van het bot en smakte er lustig op los. De nieuwe kleding die ze droeg zat een stuk prettiger. Het was anders dan de afgelopen keer, toen ze alleen gehuld waren in ruw slangenleer. Deze keer had ze kunnen kiezen uit diverse stoffen en verschillende kledingstukken. De vrouw die haar had geholpen was vol verwondering over Elena's jurk. Ze staaarde naar de afwerking, de steentjes en de tule. Ze vroeg Elena de oren van haar kop. Waar had ze die vandaan? Hoe zat het in elkaar? Wist ze iets af van het patroon? En vooral of ze de jurk mocht hebben voor onderzoek. Elena vond het prima. Ze was allang blij dat ze het zware, logge ding uit mocht trekken. Ze had het geruild voor een nauwsluitend broekpak waarin ze zich makkelijk kon bewegen. Ook had ze sandalen gekregen. Die leken wel van slangenleer. William droeg nog steeds zijn overhemd, die hij open had hangen. Zijn huid leek

zelfs valer dan daarvoor, maar Elena negeerde het. Hij had een mok met dampende soep voor zich en dronk af en toe voorzichtig uit de kokosnoot die ernaast stond. Ze luisterde aandachtig naar het gesprek aan tafel. Het ging over de nieuwe gasten uit Port of Passel, de handelaren, en over dat ze zich zo onaangepast gedroegen.

‘We moeten ze een kans geven,’ zei Eldoor weer. De Istrer met de blauwe ogen schudde haar hoofd. ‘Met alle respect Eldoor, zie je niet wat ze aanrichten? De Roekoes klagen alleen maar. Gisteren kwam Isan aan met het verhaal dat ze zich vergripen aan hun vrouwen. Moet je je voorstellen! We moeten duidelijk maken dat wij achter de Roekoes staan. Wij kunnen niet alles goedvinden!’

‘Wil je ze wegsturen?’ vroeg Dex. ‘Dan gaat Mezsa klagen. Hij heeft bijna een overeenkomst met de Passels gesloten. Voor grotere leveringen whisky, chocolade, stoffen, garen, dieren, aardappels, die overheerlijke mais, papier en inkt. Wil je de hele bevolking tegen je krijgen? Ze zullen het niet tolereren.’

‘Linx heeft gelijk,’ zei Eldoor. ‘We moeten iets anders verzinnen. Ze zullen het nooit accepteren als wij de nieuwe spullen van ze afnemen.’

‘Vooral de drank niet,’ mompelde de blauwogige Linx. ‘Daar begint het mee,’ mengde William zich in het gesprek. ‘Jullie hebben echt een probleem hier. Het is onmogelijk om ze nog weg te sturen. Maar weet je wat? Ik zal morgen eens met ze praten.’

‘Ik ga mee,’ zei Elena. ‘Misschien is onze vriend Fred van de stokerij er ook.’

William, die net een slok van zijn kokosnoot nam, spuugde het spul uit en begon hard te lachen. ‘Ja, Fred! Weet je nog, mevrouw Bibi? Zo noemde hij je toch?’

Elena haalde haar schouders op. ‘Als ik me niet vergis heet jij volgens hem Bobo. Dan kan ik met Bibi leven.’

William proestte het uit, maar Elena trok alleen haar wenkbrauw op. ‘Het lijkt me beter als we open kaart spelen en hem de waarheid vertellen.’

‘Ja, goed plan. We moeten hem vertellen dat wij hem hebben opgelicht voor een paar flessen drank.’

‘We leenden het alleen maar,’ zei Elena.

‘Niet waar. Je dacht dat we hem nooit meer zouden zien. We hebben hem gewoon opgelicht.’

‘Hoe kom je daarbij?’

‘Ontken het nou maar niet,’ zei William geagiteerd.

‘Ik ontken niets. Jij stuurde Fred hierheen. Je gaf hem de coördinaten. Als je dat niet had gedaan was er nu geen probleem.’

‘Dus dit is allemaal mijn schuld?’

‘Ja, eigenlijk wel.’

‘Natuurlijk. Zoals altijd is het mijn schuld. Lekker makkelijk.’

Elena zag hoe de aders bij zijn slapen kloppend tekeer gingen, maar toch had hij geen rood gezicht. Integendeel; het was vaal, grijs zelfs. Ze keek in zijn ogen die alle glans verloren hadden en zei niets.

‘Zo kom je er makkelijk vanaf, Elena,’ ging William boos verder. ‘Zoals altijd. Geef de anderen maar de schuld. Wij hadden die flessen nodig als betaalmiddel en ik hoorde je toen ook niet klagen.’

Elena zag dat de anderen haar onderzoekend aankeken, toch waren haar gedachten ver weg. Bij William en hoe vreemd hij reageerde. *Er is iets mis*, schoot het door haar hoofd. *Zo agressief doet hij anders nooit*. Kon het te maken hebben met zijn grijzige tint?

‘Ruzie?’ vroeg Dex. ‘Zijn jullie nog wel bij elkaar?’

Elena mopperde iets onverstaanbaars.

‘Volgende vraag,’ zei William, die rood aanliep.

‘Nou, eh,’ zei Dex, ‘het geeft niet als jullie uit elkaar zijn. Want ik heb het er met Elle ook al over gehad. We hebben - of eigenlijk ik... heb een verzoek.’

William keek Dex geïnteresseerd aan.

‘Elle stemt ermee in. Ik zou graag de andere Istrers het idee geven dat Elle en ik bij elkaar horen. Alleen maar voor de tijd dat jullie hier zijn.’

William haalde alleen zijn schouders op. ‘Best. Wat kan mij dat schelen.’

Elena stoof van tafel en liep naar het vuur midden op het pleintje. Het schemerde, toch zag ze de volle maan in de lucht hangen. De lucht had een oranje-rose kleur door de ondergaande zon. Al snel merkte ze dat er iemand achter haar kwam staan.

‘Problemen met je vriend?’

Ze haalde haar schouders op en moest een traan inslikken. Het had een mooie vakantie moeten worden, maar alles voelde zo fout.

‘Ik weet het niet...’ Ze staaarde verdrietig naar het vuur en vroeg zich heel even af wat ze hier deed.

‘Dex! Dex!’ werd er ineens achter hen geroepen. De stem klonk hoog en paniekerig. Het was een vrouwelijke figuur die op hen af kwam gerend. Ze droeg een baby in haar armen en liet de kleine Istrer zien aan Dex. Het kleintje hing er slap bij. Het had een grijze vacht en toen het de ogen opendeed schrok Elena van de lege blik. Ze deed haar best om niets te laten blijken.

‘Gaat het nog niet beter?’ vroeg Dex bezorgd. De vrouw schudde haar hoofd.

‘Geef hem meer chocolade.’

Elena keek Dex ongelovig aan en toen de vrouw gehoorzaam knikte en zonder nog iets te zeggen wegliep, kon ze zich niet meer inhouden.

‘Chocolade?’

Dex zuchtte. 'Het is het enige dat het proces iets vertraagt. We zijn er te laat achter gekomen.'

'Wat is er dan aan de hand?' vroeg ze.

'Er zijn veel zieken. Vooral de baby's lijken geen weerstand te hebben.' Hij wenkte haar te volgen en het leek Elena beter om te doen wat hij vroeg. Aan de andere kant van het veld was een stenen huis gebouwd, met grof op elkaar gezette, ruwe blokken. Van buiten leek het net een bergje, maar toen Elena dichterbij kwam en een blik naar binnen kon werpen sloeg haar hart op hol. 'Oh God,' bracht ze uit. Een zure smaak kwam omhoog en haar lichaam begon te schokken. Voordat ze er erg in had spuwde ze een deel van haar avondeten uit. Met moeite kwam ze weer op adem.

'Ze zijn allemaal van afgelopen maand. Die baby die je zag... dat is de laatste,' zei Dex zacht.

Elena hapte naar adem, maar toen het tot haar doordrong wat Dex vertelde won haar nieuwsgierigheid het van haar afkeer. Ze stapte naar binnen en bekeek de kleine pakjes met verbazing. 'Ze zijn bewerkt!'

'Gemummificeerd, volgens Istrers gebruik,' zei Dex.

Elena telde de mummies. 'Zeven... twaalf, dertien, veertien...'

'Zesendertig,' vulde Dex aan.

Elena bukte bij een van de ingepakte kleintjes, de enige waarbij ook het hoofdje zichtbaar was omdat het verband er niet goed omheen gedraaid zat. Het zag eruit alsof het sliep. Ze legde haar hand op de mummie en heel even twijfelde ze of ze het kindje terug zou halen.

Ze huiverde toen er ineens een beeld door haar hoofdschoot van een misvormd en leeggehaald stuk vlees. Geschrokken trok ze haar hand terug. Ze stond op en merkte dat haar benen trilden. 'Ik moet... even liggen...'

HOOFDSTUK 2

FELICE

roeg in de morgen werd Elena wakker. Zo vroeg dat het nog scheerde. Iets had haar gewekt, maar ze herinnerde zich niet wat het was. Ze rekte zich van top tot teen uit en keek droevig naar Dex die op nog geen meter van haar vandaan lag. Het was zijn voorstel geweest om Elena bij hem te laten overnachten en dat had ze geen slecht idee gevonden. Zeker na de confrontatie met de dode baby's.

'Geen bijbedoelingen!' had hij eraan toegevoegd. Wel liet hij duidelijk aan de Istrers blijken dat Elena nu bij hem hoorde. Alleen Eldoor en Linx wisten dat het allemaal een toneelstukje was voor de andere Istrers. Elena had het goed gevonden. Zeker omdat hij haar verzekerde dat orde op dit moment een zaak van leven of dood was. Zeker gezien de paniek die elk moment uit kon breken. Verder kwam het Elena ook goed uit. Zo had ze een excuus om niet in de buurt te hoeven zijn van de chagrijnige William.

Ze stond op en sloop naar buiten, waar het erg rustig was. Het vuur op het marktplein smeulde na, verder was er geen teken van leven. Alleen in de verte hoorde ze geluiden, dreunende geluiden die ze niet thuis kon brengen.

Elena liep langs het hutje waar William sliep. Het was het voormalige hutje van Inka. Ze liep verder naar de rand van het dorp, waar de grasvlakte ophield en het